

λά από κάθε άλλον. Ήταν ή πειό κοντινή γειτόνισσα, αν και πλήθος άλλα σπίτια κατάκλειστα, ρημάδια πειά, χωρίζαν το δικό της απ' της Λασκαρούς το σπίτι. "Ετσι ήταν όλη ή χώρα άρια κατοικημένη, μ' όλα τ'α σπίτια τ'α πολλά και τ' άρχοντόσπιτα. Ήταν από χρόνια ή 'Αμέρσα μαλωμένη με τή Λασκαρού. Μίση οίκογενειακά, σφερόντα παληά... μ'ά τ'ώρα τί χρειάζοντανε τ'α μίση, άφοϋ σβύσανε και τ'α σφερόντα και π'άνε... Πάλι, ν'ά σηκωθή ν'ά πάη στή Λασκαρού και ν'ά φιλιώση, αυτό δέν τ' άποφάσιζε ή 'Αμέρσα. Τήν ήξερε καλά τή Λασκαρού, κ' ήξερε και τόν ίδιο τόν έαυτό της. "Ομως ή σφορά τής Λασκαρούς τή λίγυσε, τής γλύκανε τ'ο περασμένο της φαρμάκι. "Ομως και πάλι δέν ήθελε ν'ά δείξη τήν άδυναμία της. "Ητανε ψυχή κλειστή ή 'Αμέρσα, όπως όλες ή νησιώτισσες κι' όλοι οί νησιώτες εκεί πέρα. Τί ν'ά κάμη; "Επαιρνε άλλη μιά γειτόνισσα, π'ο πονηρούλα από τ'ο πάρα πέρα σπίτι, τήν Κατερινιώ, και πηγαίναν και παραφύλαγαν έξω από τής Λασκαρούς τ'ο περιβόλι. Τ'α Χριστούγεννα ήτανε κοντά ξεροβόρι φυσούσε άγριο τις τελευταίες μέρες. "Η χώρα έβλεπε βορεινά, και τήν έπιανε τ'ο κύμα άσκημα. "Η Μορφούλα έφτασε μ'άν αυγή από τ'ο γιαλό με χωρίς τίποτε στο στόμα, και νιαούριζε στήν πόρτα τής κυράς της.

— Κύτταξε, είπε ή 'Αμέρσα, σήμερα δέν ψάρεψε ή Μορφούλα... με τέτοιον άγριόκαιρο...
— Τί θ'ά φ'άνε σήμερα ή δυό τους, ή κακόμοιρες... ν'ά χουνε τάχα τίποτα; είπε ή Κατερινιώ.

— Καρτέρα μιά στιμή! είπε ή 'Αμέρσα.
"Εφυγε και γύρισε μ' ένα φελλί ψωμί σπιτίσιο.

— Ψίνα, Μορφούλα! έκραξε σιγά ή 'Αμέρσα.
Πήγε ή Μορφούλα και στάθηκε στή ρίζα τ'οϋ τοίχου, κάτου απ' τις γυναίκες, και νιαούρισε γλυκά. "Η δυό αυτές, άφοϋ τής ρίξαν ένα κομματάκι και τήν καλοπιάσαν, ύστερα τής πετάξαν όλο τ'ο φελλί. Τις κύτταξε καλά-καλό ή Μορφούλα, κύτταξε και τ'ο ψωμί, τ'ο μύρισε, τ'ο π'ηρε με τ'α δόντια της και π'ηγε και τ' άπόθεσε με πρυσοχή στο σκαλι άπάνου, και νιαούρισε. "Η δυό γυναίκες κρυφοκυττάζαν άλαλες. "Ανοιξε ή πόρτα και πρόβαλε ή γρηά Λασκαρού.

-- Που είσαι, Μορφούλα, ψίνα... μπ'ά, έδω είσαι, καλή μου;... Σήμερα τίποτα δέν έφερες; Που είναι τ'ο κυνήγι σου; Ξέρω, φυσούσε άπόψε... μ'ά τ'ώρα τί θ'ά φ'ας; "Εμένα δέ με μέλλει, κακομοίρα, μ'ά για σένα λέω... σ'υρε, φεύγα από κοντά μου, δέ θέλω ν'ά σέ βλέπω, παληόγατα, θ'ά μείνης νηστική... Μ'ά, τ' είν' αυτό; Ψωμί έφερες, ψίφίνα μου; "Εκαμες καλύτερα... είχαμε τρεις μέρες ν' άγγίξουμε ψωμί στο στόμα... "Ετσι, ν'ά φέρνης, ψίνα μου, καμμιά φορά λίγο ψωμάκι, όχι μονάχα ψ'άρια... και χωρίς άλάτι κιόλα, τ'α βαρέθηκα... Καμμιά φορά και λίγο τυράκι... όχι, άκόμα είναι σαρακοστή... "Ελα, π'άμε μέσα τ'ώρα, Μορφώ μου, καλή νοικοκυρά μου...

Ούτε και ρώτησε π'οϋ τ'ώρε τ'ο ψωμί ή Μορφούλα. Τήν άλλη μέρα π'ηγε ή Κατερινιώ κι' άφησε άλλο ένα κομμάτι ψωμί στήν πόρτα τής γρηάς. "Αφησε και λίγο τυρί.

— Μή, τής είπε ή 'Αμέρσα, θ'ά μ'ας καταλάβη, κ' ύστερα θ'ά τ'α πετάξη όλα, άμα ν'οιώση π'ως τ'α βάνουμε...

"Η 'Αμέρσα φύλαγε τή θέσι της εκεί συχνά, πίσω από τόν τοίχο. Μιά μέρα πέρασε ή Μορφούλα κρ'ατώντας ένα όλάκερο χταπόδι ζωντανό. Τήν έσκιαξε τή γάτα, και τήν έκαμε ν'ά τ' άφήση από τ'ο στόμα της. "Εκοψε τ'ο μισό, τ'ο χτύπησε, τ' άλάτισε και τ'ο ξανάδωσε τής γάτας πάλι. Τ'άλεγε αυτά στήν Κατερινιώ, κι' άπορούσε ή ίδια.

— "Ακούς παράξενο; έλεγε. Π'ως μ'όρεσε και τ'ώπιασε; Που τ'ώρε;

— Θ'ά τ'ο πέτυχε στή ρήχη, είπε ή Κατερινιώ, και τ'ο θαλάμι του θ'άτανε ψηλά... "Υστερα π'ως ν'ά τήν τσακώση τή Μορφούλα; Οί πλοκαμοί του δέν κολλούνε στο μαλλί της. "Ακούς, αλήθεια 'κεί!

— "Απιστο πράμα!

— Ναι, καυμένη, μ'ά π'ως θ'ά τ'ο φ'αη; "Εχει και φωτιά;

— Καλά λές! είπε ή 'Αμέρσα. Στάσου ν'ά ιδής... αύριο τί θ'ά κάμω...

Τήν άλλη μέρα, άπόγιομα, φυλάγαν πάλι ή δυό γυναί-

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

"Όσοι άπευθύνονται π'ρός τόν Ιατρόν τ'οϋ «Μπουκέτου» π'ρέπει ν'ά γράφουν εις τόν φάκελλον τής έπιστολής των τήν φράσιν: «Διά τόν 'Ιατρόν», δια ν'ά έχουν ταχέαν άπάντησιν.

Σ υ ν ά δ ε λ φ ο ν Σ ύ ρ ο υ.— Μή σ'ας έκπλήττει ότι ό τυφοειδής πυρετός εις πελάτην σας έξελίσσεται άνωμάλως. Εις περίπτωση τ'οϋ Potain αναφέρεται ότι ή νόσος έξειλίχθη μετά θερμοκρασίας υπό τ'ο κατά φύσιν. "Ιστέον δέ (κατά Καλλικούνην) ότι και κατά τήν τοιαύτην μορφήν είναι ένδεχομένη ή επέλευσις τ'ων έπιπλοκ'ων ως και κατά τόν όμαλόν τυφοειδή πυρετόν. "Επίσης ύπάρχει και ή μορφή τ'οϋ περιπατητικ'οϋ τυφοειδ'ος (typhus ambulatorius) καθ' ήν ό άρρωστος έλάχιστα ύποφέρει έκ τ'ων συμπτωμάτων τ'οϋ τυφοειδ'ος. "Ωστε ή παρατήρησις σας δέν είναι νέα.

Χ λ ό η ν, Πύργον.— "Όλους τ'ους θερινούς πυρετούς σχεδόν ό κόσμος τ'ους βαπτίζει με τ'ο όνομα τριημέρου. "Αποτελεσμα άγνοίας και κακής συνηθείας, διότι άρέσκεται κάθε ένας ν'ά κάνη τόν Ιατρόν, ν'ά θέτη τήν διάγνωσιν και ν'ά συμβουλεύη ποία είναι τ'α θεραπευτικά μέσα, όχι μόνον τ'α διαίτητικά αλλά και τ'α φαρμακολογικά άκόμη. Κάθε π'όχειρος έπαγγελματίας έχει και τ'ας μεθόδους του και τ'α ιδικά του φάρμακα. "Αλλοίμονον δέ τί άκούει ό Ιατρός αν τύχη και παρέλθη ό πυρετός τήν ήμέραν π'οϋ δίνει τ'ο φάρμακόν του ό έμπειρικ'ος "Ασκληπιάδης. Τότε πιστεύει και αυτός ό ίδιος ότι γνωρίζει ν'ά θεραπεύη. "Ως επί τ'ο πλείστον οί θερινοί αυτοί πυρετοί όφείλονται εις λοιμώξεις έντερικ'ας, εις άπορροφήσεις, εις κατάχρησιν φρούτων

άώρων, εις ψύξιν έκ τ'ων θαλασσίων λουτρ'ων, εις έλαφράς προσβολάς ήλιάσεως αίτινες είναι συνηθέσταται. Θεραπεία: άνάπαυσις, καθαρσις και άντισηψία τής κοιλίας και έν γένει διαίτα και μετρία χρήσις άντιθερμικ'ων φαρμάκων.

Π ο ρ ι ω τ ι σ σ α ν.— Τ'ο π'ρωτον φάρμακον εις τόν κοκκύτην είναι ή ύπομονή. Τ'α χλιαρά λουτρά δέν άπαγορεύονται. Φάρμακα ένδεικνυται τ'α άντισπασμώδη. "Εκ τ'ων λαϊκ'ων φαρμάκων τ'ο θυμάρι είναι πολ'ο καλόν εις άφέψημα, όπως κάνετε τ'ο τσάι, δύο φλυτζανάκια τήν ήμέραν. Εισηχθη μάλιστα τ'οϋτο και εις τήν θεραπευτικήν και χορηγείται υπό τήν μορφήν διαφόρων ιδιοσκευασμάτων. Προφύλαξις από άνέμους είναι άπαραίτητος. Τροφή ή συνήθης έκ τ'ους τ'ων έρεθιστικ'ων (κανέλα, πιπέρι, μουστάρδα, πολ'ο άλμυρά κ.λ.π.).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

τ'ους τ'ων έρεθιστικ'ων (κανέλα, πιπέρι, μουστάρδα, πολ'ο άλμυρά κ.λ.π.).

κες ως π'οϋ είδαν τή γρηά ν'ά βγαίνει και ν'ά γυρίζη στο περιβόλι με τή γάτα της, και ν'ά μιλή:

— Σήμερα τ'ο κατάλαβες, Μορφούλα μου, π'ως δέν έχω πειά ξύλα, μήτε σπ'ρτα, και μοϋ τ'όφερες ψημένο τ'ο χταπόδι, ε; Πονηρή... καλή μου, ψίνα μου, νοικοκυρά μου εσύ, όλα τ'α φροντίζεις... Ξέρεις π'ως είναι και σαρακοστή μεθαύριο έχουμε Χριστούγεννα, κυρά μου... Π'άμε μέσα τ'ώρα, θ'ά μοϋ πείνασες λιγάκι, π'άμε... κ'ρύο κάνει. "Εχουμε λίγο χταπόδι... και ψωμί... και τ'ο τυρί θ'ά τ'ο φυλάξουμε για τή γιορτή μεθαύριο... π'άμε!

Δακρύσαν ή γυναίκες, και τραθηχτήκαν ήσυχ'α. Τήν παραμονή λησμονήσανε τή Λασκαρού, δοσμένες στις δουλειές και τις έτοιμασίες τ'οϋ σπιτιού τους. Τ'ο π'ρωί όμως τή θυμήθηκε ή 'Αμέρσα. Μπήκε σαν κλέφτρα, π'ρωτή φορά ύστερ' από χρόνια, στο περιβόλι και π'ηγε κι' άφησε στήν πόρτα της ένα κομμάτι ψωμί, και τόλμησε, κι' ένα κοψίδι ψητό κρέας. Μ'ά όλημέρα, Χριστούγεννα, ή Μορφούλα άνήσυχη θρηνούσε άπόξω από τ'ο σπίτι. Τ' άπομεινάρια τ'οϋ φαγιού ήσαν εκεί, σημάδι π'ως τ'άχε φάει ή γάτα. Τότε άνηούχησε ή 'Αμέρσα. Κάλεσε τήν Κατερινιώ κι' άλλες γειτόνισσες, κι' άποφασίσαν και χτυπήσανε στήν Λασκαρούς τήν πόρτα. "Ομως κανένας δέν τ'ους άποκρίθηκε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ